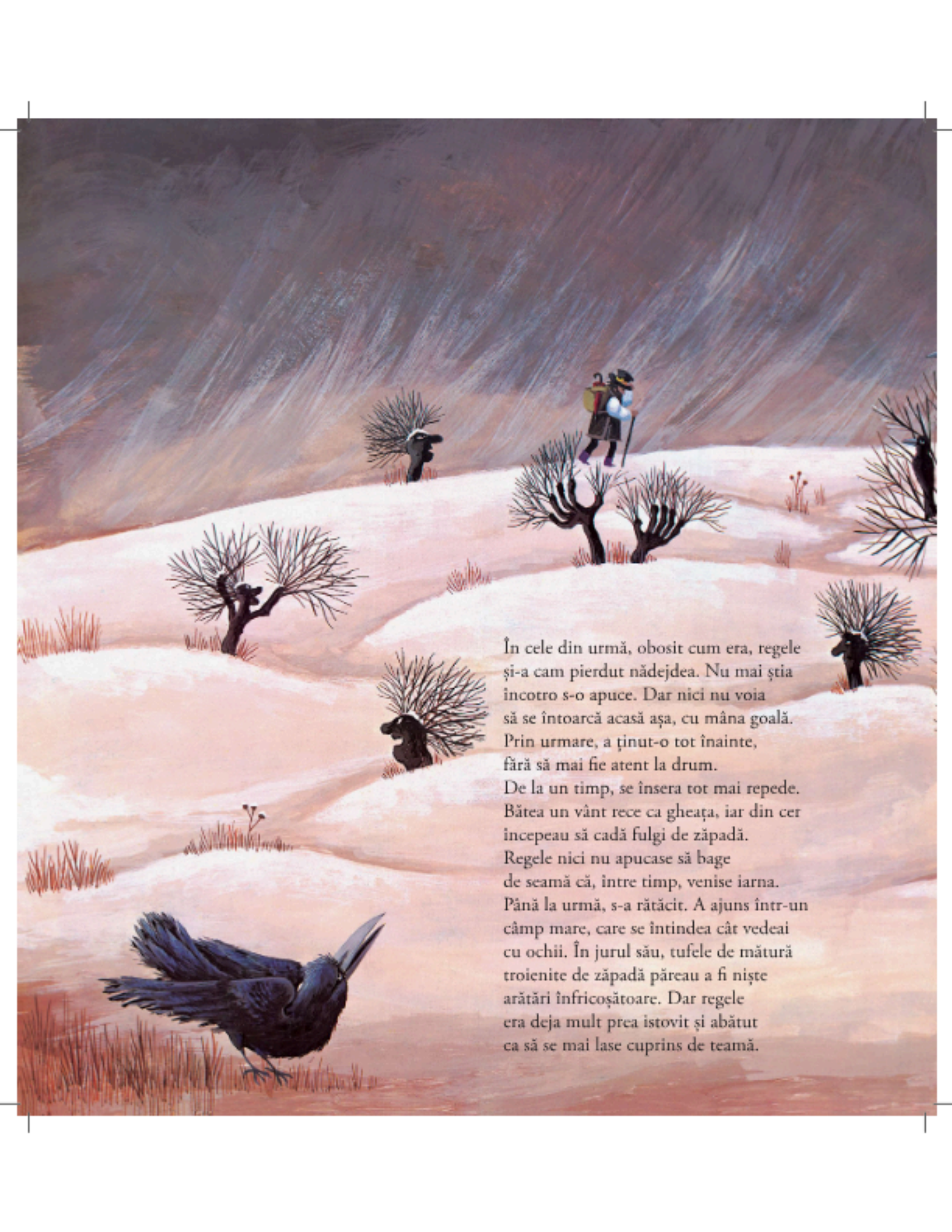

Întreba pe oricine îi ieșea în cale: că era conductor de tren, pompier, muncitor în fabrică sau învățător, că era șofer de taxi sau zarzavagioaică, eschimos sau cowboy, copil din cel mai îndepărtat colț al lumii ori vreun chinez uscat de vârstă – dar n-a fost chip să găsească în lumea întreagă un singur om care să cunoască vreun leac împotriva coșmarurilor.

În cele din urmă, obosit cum era, regele și-a cam pierdut nădejdea. Nu mai știa încotro s-o apuce. Dar nici nu voia să se întoarcă acasă așa, cu mâna goală. Prin urmare, a ținut-o tot înainte, fără să mai fie atent la drum.

De la un timp, se însera tot mai repede. Bătea un vânt rece ca gheața, iar din cer începeau să cadă fulgi de zăpadă. Regele nici nu apucase să bage de seamă că, între timp, venise iarna. Până la urmă, s-a rătăcit. A ajuns într-un câmp mare, care se întindea cât vedeai cu ochii. În jurul său, tufele de mătură troienite de zăpadă păreau a fi niște arătări înfricoșătoare. Dar regele era deja mult prea istovit și abătut ca să se mai lase cuprins de teamă.

